

til den egentlige Forsørgelse, ikke burde komme ind i Invalideloven. Og hvad Spørgsmaalet selv angaaer, da maa jeg være af den Mening, at Sagen paa ingen Maade bør henstydtes til Invalideloven, men netop her bør tages i Betragtning. Det, som giver Officererne en Fordring paa Staten, som de Menige ikke have, det er ikke den Omstændighed, at Officererne ere mere dannede, eller at en lige Sum for dem har mindre Værd end for hine, eller andre lignende Forhold; thi alle slige Grunde kunne, navnlig nu efter den almindelige Børnepligts Indførelse, ogsaa gjøres gjeldende paa en stor Mængde af de Menige; — men det, som giver Officerklassen en særegen Fordring paa Staten, det er, at de ere Statens Embedsmænd. Deri ligger deres Adkomst, og denne Adkomst giver dem Ret til at fordre noget Andet og Mere end den Menige, der bliver saaret. Derfor vil det ikke være rigtigt, i en Lov, som omhandler Invalidder som saadanne, at gjøre denne Forskiel; men i den Lov, som omhandler Officererne med Hensyn til den sædvanlige Stilling, som de have forud for de lavere Militaire, der bør denne Sag tages for. Officeren har, om jeg saa maa sige, en dobbelt Function: han har den samme Forpligtelse som andre Embedsmænd, at stille sin Tid og Kraft til Statens Raadighed; men han har desuden den, at udsætte sit Legeme for en Fare. Bliver denne Fare ikke til Virkelighed, har han ingen særlig Fordring paa Staten, og det forekommer mig derfor, at det er et urigtigt Princip, som man oftere har gjort gjældende, at regne Krigsaarene dobbelt. Men bliver Risicoen til Virkelighed, da er her en særegen Omstændighed, som ikke kan gjøres gjældende med Hensyn til nogen anden Klasse af Embedsmænd, og med Hensyn til dette særegne Forhold kunne de fordre noget ganske Særligt. Jeg troer saaledes, at der er al Følelse om dette Forhold at optage en Bestemmelse, om at Officerer, som i Felten under Udøvelse af deres Function komme til Skade, skulle have deres fulde Gage i Pension, ganske i Overensstemmelse med hvad ogsaa Regjeringens Udskift indeholder, dog i en Udstrækning som jeg ikke kan tilraade. Jeg skal endnu bemærke, at hvis man henviser denne Sag til Invalidel-

loven, vil det ikke være muligt at ordne dette Forhold fyldestgjørende. Jeg tør i dette Dilemma ikke gaae nærmere ind herpaa, men jeg skal kun bemærke, at selv efter den laveste Tælling, som er foreslaaet — og der er foreslaaet overmaade mange — vilde f. Ex. en Oberstlieutenant dog kunne faae over 3000 Rbd. aarlig, og dette er, troer jeg, for Meget efter vore Forhold; og selv efter den høieste Tælling vilde en Infanterilieutenant, som affediges, f. Ex. i det Tilfælde at „hans Gang var bleven meget besværlig eller smertefuld“, ikkun faae 160 Rbd. (120 + 40). Det var Alt, hvad han af Staten vilde kunne faae, naar han i dens Tjeneste havde faaet en smertefuld og for ham besværlig Skade; og tillige, ifølge Opfyldelsen af sin Pligt, skulde affediges fra den Tjeneste, hvortil han havde uddannet sig. Dette er aabenbart for lidt; men man kan gaae endnu videre; thi efter den foreliggende Invalidelovs Klasse-Inddeling, vil der kunne blive Officerer, som maae affediges, uagtet de aldeles ikke kunne faae Noget efter denne Lov. Det vil navnlig være Tilfældet, hvis en Infanteriofficer blev affediget, fordi han i nogen betydelig Grad var bleven halt. Det er da et Spørgsmaal, om han vilde komme ind under 6te Klasse, hvilket isvrigt kun vilde give ham 24 Rbd. om Aaret, — men det er muligt, at han ikke engang vilde henregnes til denne Klasse, hvis det nemlig ikke vilde genere ham i hans Fremtids Erhverv. Han vil altsaa faae 40 Rbd., hvis han blev affediget i det første Aar, han var Officer. Det er aabenbart upassende og urigtigt, og dobbelt upassende og urigtigt efter de mange Uttringer, som fra alle Sider ere fremførte om, hvor meget vi skyldte vore tappre Krigere. Det er endelig yttret, at man skulde finde paa en anden Udvei; men hvilken denne anden Udvei er, derom leder jeg forglæves i den fremlagte Betænkning. Det Gneeste, jeg kan antage som tilsigtet, er det Paafølgende, hvor det hedder, at der paa Grund af „ganske særegne Omstændigheder“ „i enkelte Tilfælde“ ved særegen Lov kunde ske Afvigelse fra de almindelige Regler. Herved kan der ikke eller ialfald bør der ikke være sigtet til det i Krigen eller for Officerer slet ikke særegne eller extraordinære Tilfælde, at Noget bliver saaret, og